

Olguta Creangă-Caia

*Amintiri despre
Preafericitul Patriarh Teoctist*

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA
Iași, 2016

Era începutul lunii august, când merele văratice abia se coc la Mănăstirea Sihăstria. Venisem împreună cu logodnicul meu, teologul Teoctist Caia, să ne mărturisim la Părintele Ilie Cleopa, înainte de Taina Sfintei Cununii.

Urcând pe o cărărușă șerpuitoare, ajungem la chilia părintelui. Acesta stătea la umbra mărului rotat, încărcat de roade. Tacticos, ne îmbie să ne potolim setea cu un măr, căci era arșiță mare... Și a început să ne țină predică de la Adam și Eva, cum aceștia au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, deci, din pomul oprit și au încălcat poruncile Domnului. Ne-a întrebat pe noi ce știm despre taina căsătoriei și mai ales despre taina preoției, așa, ca să ne poată vorbi despre acestea, ore în șir...

Părintele ne cunoștea de mici copii și ne-a mărturisit, ne-a binecuvântat, întrebându-ne dacă îl cunoaștem pe Mitropolitul Olteniei, Teoctist Arăpașu, care și-a petrecut copilăria în aura Sfântului

Onufrie de la Sihăstria Voronei. Atunci ne-a istorisit și despre faptul că și Sfinția sa tot în mănăstire a copilărit. Ambii aveau treisprezece ani când au intrat la Școala călugăriei. Veneau de pe meleaguri botoșănene, ca și părintele Paisie Olaru, ca și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul.

Localitățile lor formează un inel de aur împrejurul orașului Botoșani.

Sigur că, imediat după aceasta, am dat fuga la Înaltpreasfințitul Teoctist pentru binecuvântare și apoi ne-am căsătorit. Era prin vara anului 1973.

Cum anii trec în zbor, după patru ani, iată că Dumnezeu îl aduce Mitropolit al Moldovei și Sucevei pe Teoctist Arăpașu. Și prin octombrie 1977 ne trezim cu Înaltpreasfințitul Teoctist la Mănăstirea Neamț, la Seminarul de aici, unde părintele Teoctist Caia era profesor. Cum noi locuim în Mănăstirea Neamț, în casa mare de lângă fântâna din parcare, am ieșit iute în întâmpinarea stăpânului, să primim binecuvântări arhieresti.

Mitropolitul, văzându-l pe părintele Teoctist, îi zice: „Părinte Teoctist, ești tizul meu și mă bucur”. De câte ori îl vedea, îi repeta aceste cuvinte. Iar, în generozitatea

sa, ne invita deseori la masa festivă de la Palat și pe noi, preotesele preoților profesori de la Seminar. Fața-i iradia de lumină și ne încălzea la dogoarea rugăciunii. Noi îl iubeam ca pe un părinte spiritual, iar Înaltpreasfinția Sa ne iubea ca pe fiii săi duhovnicești.

De câte ori venea ne aducea daruri – icoane pictate pe lemn și ne spunea: „Dragii mei, icoanele nu trebuie pictate pe materiale perisabile”. Când ne închinăm la acele icoane, parcă îl vedem și pe ierarhul nostru preascump.

Îmi amintesc cum în anul următor, împreună cu alți ierarhi și preoți, a slujit la Sărbătoarea Ispasului la Mănăstirea Neamț. L-au întâmpinat întreaga obște a Mănăstirii Neamț, Preoții Profesori cu preotesele lor și Corul Seminarului Teologic de aici. Cu toții cântam: „Pre stăpânul și arhiereul nostru,/ Doamne îl păzește Întru Mulți Ani!”. Veneau, apoi, la vremea Privegherii și urcau, treaptă cu treaptă, pe podiumul făcut în curtea mănăstirii, iar noi ne simțeam desprinși de la pământ și răpiți, parcă, în frumusețea fără de seamă a slujbei divine. A doua zi veneau cu toții iarăși și slujeau împreună

Sfânta Liturghie. Nu știu ce să vă spun, ori îmi imaginam, ori chiar trăiam aieva, dar Iisus Hristos înveșmântat în haină de lumină parcă se ridică spre ceruri... în văzul nostru!

La sfârșitul Sfintei Liturghii, a ținut cuvânt de învățătură Mitropolitul Teoctist:

„La prăznuirea Înălțării Domnului ați venit din toate colțurile țării și nu numai. Vă cunosc după costumele naționale pe cei care sunteți din Moldova, Transilvania, Banat, Dobrogea, Oltenia sau Muntenia.

Dragii mei, ați venit să prăznuim împreună și să ne înălțăm și noi odată cu Mântuitorul nostru prin rugăciune și fapte bune.

Atâta mulțime de credincioși strânsă la un loc, doar la prăznuirea Sfântului Dimitrie Basarabov de la București, a Sfintei Filofteia de la Curtea de Argeș și a Sfintei Parascheva de la Iași, am mai văzut.

Ați venit, dragii mei, să-L însoțim pe Iisus Hristos la Înălțarea Sa la ceruri.

Iubiți credincioși, astăzi Mântuitorul Iisus Hristos, prin Înălțarea Sa la ceruri, a înălțat pe tronul dumnezeirii și firea noastră cea omenească, după ce, mai

înainte, a eliberat-o de toate urmările păcatului și mai ales de moarte, făcând-o desăvârșit transparentă pentru energiile divine necreate și îndumnezeitoare.

Dragii mei, Sfinții Părinți ne învață, minunându-se și cutremurându-se, cum firea noastră omenească a ajuns de-a dreapta Tatălui, în sensul arătat de Sfântul Ioan Damaschin, devenind împreună viețuitori cu Sfânta Treime. Mântuitorul a făgăduit: «Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, pe toți îi voi trage la Mine» (Ioan 12,32).

Deci, iubiți credincioși, oamenii sunt creați pentru viața veșnică, pentru a se înălța la ceruri. Și dacă vreți să știți mai multe despre rai, haideți să-i întrebăm pe cei doi oameni care au văzut raiul: Ioan Evanghelistul și Pavel Apostolul. Dar, putem îndrăzni la Însuși Iisus Hristos, care ne spune în Sfânta Evanghelie că raiul este o sămânță bună; că este un grăunte de muștar; că este o comoară ascunsă și că este un mărgăritar. «Aceasta este viața veșnică» (Ioan XVII,3), adică raiul.”

Și strigă Înaltpreasfințitul Teoctist: „Hristos S-a Înălțat!” Și se uita spre cer